

סיפור מליל אמש

נפגשנו על מדשאה מוריקה ורחבת ידיים בגן ציבורי כלשהוא ועד מהרה מצאנו עצמנו ישובים על הדשא, מתחבקים חזק חזק.

מספר אנשים עמדו סביב והתבוננו בנו, בי בגילי העכשווי ובה, באמי זמן קצר טרם מותה. סקרנותם לא הביכה אותי (איני יודע מה אמי הרגישה) הם הסתכלו בנו בעיניים טובות אבל אז קלטתי כי הם בעצם רואים רק אותי - אולי כי רק אני הייתי שם? הם היו נחמדים ולא לעגו לנוכח המראה המוזר של אדם בן 73 היושב על הדשא וידיו מקיפות, מחבקות ומלטפות חלל קטן וריק בדמות אימו.

ככל שאני זוכר אמרתי להם, לצופים בנו, שזו אמי המתה שמתחבקת אתי "אבל האמת שאיני מאמין בדברים כאלה" כך אמרתי להם מפורשות בקול חד וברור ששמעתי היטב מבעד למסך השינה. מצאתי בעיניהם הבנה לדבר שהם אינם יכולים לראות (ובעצם גם לא יכולים לשמוע!) והכרתי להם תודה על כך.

ואז הגיע למקום שוטר צעיר במדים כחולים כהים, קראתי לו שיצטרף והוא נענה והתיישב בצמוד אלינו. התחבקנו והיה נעים, לשלושתנו. החיבוק נמשך שעה ארוכה עד שברגע מסוים ביקשתי ממנו, מהשוטר כחול המדים, שייתן לי את מספר הטלפון הנייד שלו כדי שאתקשר אליו אחרי שאתעורר ואוכל לאמת מולו את הסיפור.

הוא רשם את המספר על פתק ואני זוכר בבירור שנאבקתי שעה ארוכה ומיוזעת בניסיון לתחוב אותו לתוך הכיס הקטן והצר של מכנסי הגיינס שלי (מישהו מכס ניסה אי פעם לתחוב פתק זעיר שקיבל משוטר לתוך הכיס הקטן של הגיינסים שלו בעודו יושב על הדשא מחובק עם אמו?)

כפי שכבר סיפרתי, החיבוק נמשך זמן רב, איני חושב שדיברנו, והייתה באינטימיות הזו תחושת אושר שלא רציתי שיפסק, ישבתי שם, שקט מאוד ונרעש מאוד וכשאני כותב על כך עכשיו כשש שעות מאוחר יותר אני עדיין קצת מזועזע.

הייתי שקוע עמוק בתוך החלום כאשר התעוררתי, עדיין בתוכו. עכשיו המדשאה הייתה ריקה לחלוטין, האנשים לא היו שם, השוטר נעלם ולא היה זכר לאמי. נעמדתי ופשפשתי בקוצר רוח בכיסי, חיפשתי וחיפשתי אך לא מצאתי את הפתק עם המספר ומאוד הצטערתי על כך.

או אז הכרחתי את עצמי להתעורר בפועל ממש מתוך הערות שבחלום, זה לא היה פשוט כל כך אבל בסופו של דבר כנראה שבאמת התעוררתי אחרת גם אם הייתי מצליח להדפיס את הסיפור וודאי היו נופלות בו הרבה יותר שגיאות הקלדה.

גידי ברסלר

27.6.2021